

DADZIS

1980

20

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZHĀK
KOPĒ
1987. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1980.

Nr

— Viens no mūsu
strādnieku dinastijas
piedalījās cara dinastijas
gāšanā.

CIEN. «DADZĪT»!

Līdz šim Gulbenē tiri labi iztikām bez pasažieru satiksmes helikopteriem. Daudz nedomājam arī par kājnieku gaisa tiltu nepieciešamību mūsu pilsētā. Taču nu ir noskaidrojies, ka neesam bijuši visai tālredzīgi.

Nesen Gulbene notika republikas komunālo uzņēmumu darbinieku salidojums. Pirms tam vietējās iestādes centās pilsētu uzpost un iekārtot pēc iespējas glītāk. Tā kā nāca kolēģi no astoņiem republikas rajoniem. Vieni lika ietuvu plātnes, citi palīdzēja izveidot zālienus. Palīgi no kaimiņu rajoniem asfaltēja arī ielu braucamās daļas. Nākamajā rītā pirmie gājēji uz asfaltētās ielas pielipa kā mušas uz labas kvalitātes mušpapīra. Melnais, tīpīgais šķidrums bija bagātīgi noklāts gar universālveikalu un Sarkanarmijas ielā. Šo jaunradīto šķēršļu jostu pārvarēja katrs, kā mūcēdams un varēdams. Par to liecināja gājēju atslātie traipi uz ietvēm un arī iestāžu telpās. Drīz vien pilsēta izskatījās kā pēc pika lietus.

Tas turpinājās veselu diennakti. Droši vien Tu gribēsi zināt, kāpēc tā notika. Redzi, pēc tehnoloģijas uz pirmās asfalta kārtas jāuzlej gudrons un tikai pēc tam uzklājama otra kārtā. Balvu 11. ceļu būvniecības rajona vīriem šī tehnoloģija likās pārāk apgrūtināša, un viņi rīkojās pēc savas receptes. Ja vēl kaut kur ielas asfaltēs tāpat, tad bridīnu: būs nepieciešami helikopteri.

M. HARKINA,
Gulbene

LABO «DADZĪT»!

Vai Tu nebūtu tik laipns un neapgaismo tu vienu tumšu lietu? Proti, es nekādi nespēju saprast, kāpēc dažas Rīgas ielas (piemēram, Mālu, Celtnieku, Saulkalnes u. c.) garajos rudenos vakaros lielākoties mēdz būt tumšas. Vai tāpēc, lai naktīs melnuma aizsegā dažādi «naktsputni» varētu netraucēti rīkoties ap svešām garāžām un šķūņiem?...

Aprunājies, ludzu, «Dadzīt», ar Rīgas pilsētas ielu apgaismošanas kantora «Rīgas-svet» darbiniekiem un uzzini viņu domas šajā tumšajā jautājumā.

Ar cieņu
H. STRAZDIŅŠ, Rīgā

LABDIEN, «DADZI»!

Pagājušajā gadā ārsts man izrakstīja recepti brīļļu iegādei, taču, aizbraucis uz 70 km attālo Liepāju, optikas veikālā (17. jūnija laukumā) saņēmu atbildi, ka

pašreiz tadu stiklu nav un puslūjumus ne pieņem. Uz matu tādu pašu atbildi esmu saņēmis vēl vairākkārt un līdz pat šai diē

na! Esmu spiests lietot vecmāmiņai vai vec-tētiņam piederošas man nepiemērotās brīles.

«Dadzīt», dod padomu: kur iegādāties brīles?

Ar cieņu
J. BIČINSKIS, Embūtes ciems

CIENĪTAIS «DADZI»!

Līdz šim bija pazīstams teiciens par slīpkiem — «tiem jau ir divas svētdienas vien nedēļā!» Tagad tipogrāfija «Cīņa» ir izdevījusi būtisku labojumu, un proti: š. g. ru-plēšamajā kalendārā 10. un 11. septembrī ir ceturtdiena. Gribētos tikai uzzināt — vai tās «divas ceturtdienas vienā nedēļā» tu pmāk būs tikai tipogrāfijas darbiniekiem vai arī mums visiem?

V. BILANDIS,
Rīgā

◆◆◆◆◆ PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM ◆◆◆◆◆

«KĒPA»

Par ķepu, ko Sēmes padomju saimniecībā atklāja tautas kontrolieri, «Dadzis» stāstīja 13. numurā.

Šai sakarā Tukuma rajona izpildkomitejas Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. G. Mednis raksta:

«Par bezatbildīgu rīcību sēklas kartupeļu iezīmošanā un to saglabāšanā padomju saimniecības «Sēme» 3. iecirkņa priekšniekam b. Rastorgujevam izteikts stingrais rājiens. Lai daļēji segtu valstij nodarītos zaudējumus, izdarīts naudas uzrēķins divu mēnešalgu apmērā — 380 rubļi.

Par vadības un kontroles trūkumu kartupeļu iezīmošanā, to ziemošanas apstākļu pārbaudē un par kartupeļu sēklas nesaglabāšanu saimniecības direktoram b. Neimanim izteikts rājiens.

Par kontroles trūkumu sēklas kartupeļu iezīmošanā padomju saimniecības «Sēme» galvenajai agronomei b. Ennei izteikts rājiens.»

«OPTIMISTS UN PESIMISTS»

Par optimista vērojumiem jaunos dzīvojamos masīvos un pesimista — pirms kara celtajos rajonos bija stāstīts «Dadžā» 14. numurā. Jūglā, Purvciemā, Mežciemā vai Imantā atkritumus regulāri izved speciāli šim nolūkam paredzētas automašīnas, pirms kara celtajos rajonos tā nedara.

Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. F. Gailis atzīst, ka tā tiešām esot. Un tāpēc:

«Lai novērstu minētos trūkumus, izpildkomitejas Labiekārtošanas pārvaldei, tās autotrans-

saimniecības ražošanas pārvaldēm aizsūtītas vēstules ar priekšlikumu pēc iespējas ātrāk panākt, lai atkritumi no pagalmiem tiktu izvesti.»

«CIETOKŠNIS»

Ar šādu virsrakstu «Dadžā» 14. numurā publicējam materiālu par Rīgas pilsētas 43. Dzēr bērnu un pusaudžu sporta klubu «Jaunība», kas negribēja un negribēja pildīt savu tiešo uzdevumu — būt par Maskavas rajona masu fizikultūras un sporta darba vadīšanas centru.

No Rīgas pilsētas Fiziskās kultūras un sporta komitejas esam saņēmuši atbildi, kurā teikts: «Sporta kluba «Jaunība» vadība atzīst, ka sporta klubs nav kļuvis par rajona bērnu un pusaudžu masu fizikultūras un sporta darba vadīšanas un organizēšanas centru. Nepietiekama uzmanība sporta kluba darbībā tiek veltīta tādu populāru sacensību organizēšanā kā «Zelta ripa» un «Ādas bumba», netiek organizētas bērnu un pusaudžu sacensības dzīves vietā. «Jaunība» aprobežojas ar sacensību organizēšanu tikai savu sekciju audzēkņiem...»

Atbildes turpinājumā Rīgas pilsētas Fiziskās kultūras un sporta komitejas priekšsēdētājs V. Celms ziņo: «Nemot vērā kritiku, sporta kluba vadība likvidējusi karatē un boksa sekcijas un no rajona vispārīgglītājošo skolu un bērnu dārzu kontingenta komplektē jaunus sporta veidu sekciju grupas ar tendenci krasi atjaunināt kluba «Jaunība» audzēkņu sastāvu.»

«KURPES ZAĻUMBALLE!»

savam mazdēliņam meklēja un neatrada vecais Kristaps «Dadžā» 14. numurā.

Vieglās rūpniecības ministra vietnieks b. M. Hohrins mums atbild, ka 1981. gadā tiks

apmaļu līmēšanas metodi. Apavi, apstrādā ar šo metodi, ir viegli un elastīgi. Tiks apgūti arī vairāki jauni zēnu apavu veidi.

Apvienību «Rekords» un «Pirmais Maijs» vadībai stingri norādīts uzlabot bērnu apavu kvalitātes kontroli.

«NAV NEMAZ TIK TRAKI!»

tajā pašā 14. numurā «Dadzis» iesaucās par nebūšanām Inčukalna mežrūpniecības saimniecības Carnikavas cehā.

Mežsaimniecības un mežrūpniecības ministru vietnieks b. J. Rubens savā vēstulē ziņo, ka nekārtības jau daļēji novērstas. Teritorija iztīrīta un iezogota, materiālu uzglabāšanai un celts jauns šķūnis. Šogad vēl paredzēts iekārtot nojumi galdniecības zāgmateriālu uzglabāšanai un gatavās produkcijas novietošanai.

«CIENĪTAIS «DADZI»!»

14. numurā rakstīja mūsu lasītājs F. Hakimovs no Saldus par Daugavpils mēbeļu kombināta četrduŗvju skapi. «Mēs, trīs vīri, rāvēmies va-gā sviestos divas dienas, kamēr visu to d-būjam kopā.»

Kokapstrādes rūpniecības ministra vietnieks J. Kairiņš raksta, ka Daugavpils mēbeļu kombinātā pašlaik tiek pārbaudīta mēbeļu detaļu salaidumu vietu urbšanas iekārtu geometriskā precizitāte, bet, sākot ar 4. ceturksni, kat furnitūras veidu iesaiņos atsevišķi.

Mēbeļu salikšanas instrukciju tagad papildina pase, kurā norādīta pretenziju iesniegšanas kārtība, ja nopirktajai mēbelei atklāti ražošanas defekti.

Vēstulē izteikto domu, ka daļu furnitūru varētu mēbeļu detaļām piestiprināt jau kombinātā, b. Kairiņš neatbalsta — furnitūru trar

MŪSU LABĀKIE

— TIK DAUDZII
— JĀ, VISI GRIBĒJA ATRASTIES VIŅAI LIDZĀS.

D. BREIKS

NELĀGA PARADUMI

Tuvojoties siena laikam, Valkas rajona Lauksaimniecības pārvaldes darbinieki lika pie sirds saimniecību vadītājiem:

— Sagādāt pietiekami barības sabiedriskajam ganāmpulkam. Un lai iedzīvotāju personīgie lopīņi arī nepaliek pie tukšām silēm. Vai skaidrs?

— Pat ļoti skaidrs, — atbildēja kolhoza «Draudzība» pārstāvji. Viņi ne tikai soliņa, bet arī laužiņa galvas, kā to vislabāk izdarīt.

— Tātad tā: vispirms palīdzēsim labākajiem darba darītājiem. Žūpas un slinki lai pagaida.

Tad vēl valde nolēma: kad sabiedriskais ganāmpulks būs ar barību nodrošināts, atļaut izmantot arī traktora plaujmašīnas, lai palīdzētu nopļaut sienu personīgo lopu vajadzībām. Izlika paziņojumu, lai piesakās, kam tāda palīdzība vajadzīga.

Kā redzams, labu nodomu bija vai cik. Nemaz nešaubidamies, devāmies uz kolhozu «Draudzība» apsveikt šīs saimniecības darbiniekus par to, ka viņi tik spoži atrisinājuši visas problēmas. Diemžēl mūs gaidīja daži pārsteigumi.

— Sienu sagādāts ap sešdesmit procentu no paredzētā daudzuma. — uzskaites darbinieki pastāstīja.

Mēs atcerējāmies valdes lēmumu un līdzjūtīgi nopūtāmies:

— Nabaga lopīņi, kas stāv privātajās kūtiņās. Ko tie ziemā darīs pie tukšām silēm?

Tik ļauni neesot, atbildēja kolhoza valdes vīri. Ak tā, bijis lēmums atļaut traktora plaujmašīnas laist palīgā kolhozniekiem tad, kad apgādāts sabiedriskais ganāmpulks? Nu, redzat, apstākļi jau mainās...

Patiesības labā jāteic, ka traktori plāva sienu arī kolhoznieku personīgo saimniecību vajadzībām. Tikai par šo palīdzību saimniecības kasē naudu iemaksāja nedaudzi. Kā izlīdzējās visi pārējie, tagad atliek vienīgi minēt. Viens ir skaidrs — par velti traktoristi piemājas zemē nestrādā.

— Bet vai tad nevarētu būt citādi? — mēs mazliet panaīvi jautājām. — Teiksim, tā. Kolhoznieks aiziet uz kantori, tur viņam pret attiecīgu samaksu izsniedz darba norīkojumu. Pēc šā dokumenta traktorists izpilda darbu. Kolhoznieks parakstās uz dokumenta. Pēc tam viens otram sirsnīgi paspiež roku un šķiras kā džentlmeņi.

Tā lieta neesot tik vienkārša, mums atbildēja. Jau tāpēc vien, ka būtībā traktorists, plaudams kolhozniekam sienu, faktiski strādājot virsstundās. Bet samaksa par šo virsstundu darbu viņš nesajūsminot. Un vispār... Kolhozā trūkstot mehanizatoru. Un ar tiem, kas strādā, dažreiz jāapietas kā ar jēlu oļu. Tāpat savu reizi valdes vīri paskatās caur pirkstiem, ja traktora plaujmašīna pēc darba nav nolikta tehnikas stāvvietā. Tāpēc ka šajā laikā tā ir nogriezusies no ceļa pa kreisi un tarkš kādā klusā licītā.

Kad kolhoza «Draudzība» valde savā laikā apsvēra lopbarības sagādes jautājumus, tad, lai atceramies, labu nodomu bija papildināt. Tā vien šķita, ka labais nēms virsroku un sliktais būs nolikts uz pleciem. Tomēr izrādījās, vienam otram nelāgam paradumam ir diezgan sīksta dzīvība...

O. MĀRCIS

ROŽAINIE MĀKONĪŠI

Dažkārt ir patikami atlaisties zālītē un pavērot, kā pie debessim peld mākonī. Vieni — balti un mīli kā piena veikala pārdevēja, kad tā plāpā ar savu draudzeni, citi — melni un drūmi kā priekšnieka sekretāre pirmdienas rītā. Taču vislabāk man patiek tie rožainie. Tie ir optimistisko solījumu un gaišo cerību padebeši. Uz tādiem var raudzīties stundām ilgi ar siltu sajūtu sirdī.

Pagājušā gada nogalē «Dadzī» tika ievietots neliels rakstiņš par dzelzceļa vagoniem, kas miklānā kārtā izgaist, kad tos jāsaņem rūpnīcai «Sarkanā zvaigzne» un Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīcai. Drīz pēc rakstiņa nopublicēšanas atpeldēja rožains mākonītis no Baltijas dzelzceļa pārvaldes ar priecīgu ziņu: tiks veikti nepieciešamie pasākumi, un vagoni būs!

Un patiešām bija! Janvārī un februārī «Sarkanās zvaigznes» virzienā ripoja vagoni, un vīrs tiem sārtotās tādi maigi, rožaini mākonīši: vagoni nāk pilnīgi apmierinošā skaitā! Martā mākonīši kļuva nedaudz pelēkāki, aprīlī... nu labi, aprīlī vēl kaut kā varēja iztikt. Bet jau maijā vērojām stipri bēdīgu ainu. Ne Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūp-

nīcas, ne «Sarkanās zvaigznes» virzienā no rožainajiem padetiem vairs ne vēsts! Lauksaimniecības agregātu aiztransportēšanai 884 vagonu vietā atripoj šī tikai 578, mopēdu aizvešanai — 195, kaut gan apsolioti ielānoti bija 273 vagoni. Jūnijā — vēl mazāk, bet jūlijā un augustā...

Jūlijā un augustā rožaini mākonīši rādījās galīgi papluksīši. Pamazām un bez lieka trošņa viss bija iegājis vecajās slīdēs. Lauksaimniecības mašīnu rūpnīcai ik dienas vidēji būjāšanam 30 vagoni — saskaņā ar satiksmes ceļu ministra vietnieka norādījumu, taču to vietā par dās pelēks mākonis, un atripo vairāk par 15—20 vagoniem dienā. «Sarkanajai zvaigznei» mnesī pienāktos 270—290 vagoni, bet kāda ir īstenība? Īstenība ašeit nebūt nav rožaina. Rūpnīšāņem 200, augstākais 250 vagonus, un tas arī viss.

Ko no tā varam mācīties? Tikai to, ka nav ieteicams daujūsmot par mākonīšiem, it īpašā par tiem rožainajiem. Tie mēbūt pārāk nepastāvīgi un gaistīši.

B. KRASTIŅ

— KO JŪS DARĀTII
— TIK UN TĀ NEVIENS METICES...

IZPALĪDZĪGS CILVĒKS

Istabā, kurā pulcējās slepenās sanāksmes dalībnieki, valdīja pustumsa. Telpas vienīgais logs bija piesardzīgi aizklāts ar segu. Sanākušie runāja čukstus.

— Kā jūs domājat, vai viņš atnāks? — Kārķu veikala pārstāvis jautāja kolēģim no Vēveri.

— Cerēsim... — uzrunātais atbildēja. — Ja neatnāks, tad viss mūsu pasākums veltīgs.

— Bet mēs šausmīgi riskējam! — drebošā balsī sapulcējušos brīdināja Valkas pilsētas veikalu pārstāvis. — Mums var rasties grandiozas nepatīkšanas!

— Nekas trakāks vairs nevar būt! — pielicis roku pie kakla, iesaucās Smiltenes pārstāvis. — Sakiet, vai tas ir normāli? Es vēselus trīs mēnešus zvanu uz patērētāju biedrības autotransporta uzņēmumu un lūdzu, lai atved man tās mēbeles, bet galvenais inženieris Tagirovs atbild, ka neesot mašīnas!

— Es minerālmēslu sūtījumu gaidu vēl ilgāk! — sašutumā piesarcis, paziņoja Plānu veikala pārstāvis. — Arī man Tagirovs atbild, ka viss transports stāvēt parkā, jo neesot vajadzīgo rezerves daļu.

— Biedrī! — vārdu ņēma Strenču sabiedriskās ēdināšanas uzņēmuma delegāts. — Lai jums būtu pilnīgāks priekšstats par postažu, kas valda mūsu patērētāju biedrības autotransporta uzņēmumā, es atļaušos nolasīt vienu izziņu. — Te viņš ieturēja pauzi, tad čukstus turpināja: — Otrajā jūnijā no trīsdesmit četriem iepļānotajiem braucieniem nenotika neviens. Devītajā jūnijā no četrdesmit sešiem — seši. Sešpadsmitajā jūnijā no četrdesmit — atkal neviens. Septiņpadsmitajā jūnijā no četrdesmit — tikai trīs...

— Manuprāt, mēs veltīgi šķiežam laiku! — runātāju no Strenčiem pārtrauca Smiltenes veikala pārstāvis. — Lietā skaidra: autotransporta uzņēmuma mašīnas stāv dikā tāpēc, ka nav rezerves daļu. Un mums galvenajam inženierim Tagirovam jāpalīdz. Tāpēc būsim pacietīgi un gaidīsim atnākam cilvēku, kas mums apsolīja sagādāt rezerves daļas.

— Bet tas ir šausmīgs risks! — atkal ievaimanājās Valkas pilsētas veikala pārstāvis. — Varbūt tas rezerves daļu piegādātājs ir afērists. Varbūt viņam nekādu rezerves daļu nemaz nav?

— Par to gan nešaubieties! — Smiltenes veikala pārstāvis pacēla roku. — Kā to vīru sauc un kur viņš strādā, es nezinu. Bet, ka viņam ir liela teikšana par tehniku, — tas ir fakts! Pērn viņš Rīgas rajona kolhozam «Ādaži» pārdeva automašīnu «ZIL-157». Kaimiņu uzņēmumiem no Valgas sagādāja trīs motorus automašīnām «GAZ-51». Draugiem no Ukrainas sameklēja kādas trīsdesmit riepas...

Pēkšņi runātājus iztraucēja skaļš klauvējiens pie durvīm, un istabā iesoloja enerģiska izskata vīrietis.

— Kāpēc tāda konspirācija? — paskatījies uz aizklāto logu, viņš aizdomīgi nopētīja sanākušos. — Baidāties, ka var uzzināt par jūsu kombinācijām?

— Nē-ē... — rezerves daļu pircēji sastomījās. — M-mēs domājam — jums būs nepatīkami...

— Kas tad man ko bities! — nepazīstamais izrieza krūtis. — Es pārdodu atklāti, oficiāli un likumīgi. Pats parakstos un no pircējiem arī prasū parakstīšus.

— Bet... bet kāpēc tad jūs tās rezerves daļas pārdodat? Pārpalikums radies, vai? — kāds no veikalnīkiem iejautājās.

— Kur nu pārpalikums! — nepazīstamais iesmējās. — Viss ir ļoti vienkārši — jo mazāk rezerves daļu, jo mazāk ripojošo spēkratu. Jo mazāk spēkratu, jo mazāk dažādu rūpju, jo mazāk rūpju, jo mierīgāka dzīve... Un, vispār, kāpēc šad tad neizpalīdzēt labiem cilvēkiem, ja ir tāda iespēja?

Darījums tika noslēgts zibenīgi. Nepazīstamais sagādnīks apsoliya pārdot pāris motoru, desmit riepas un daudz dažādu rezerves daļu.

— Tiksimies rīt. Tad darījumu nokārtosim galīgi. — Promiedams svešinīks pamāja ar roku. — Meklējiet mani Valkā, Raiņa ielā divdesmit pieci, un jautājiet pēc Tagirova!

— AR SIRDsapziņu MUMS VISS KĀRTĪBĀ — NEVIENS NEBLĒDĀSI

U. MEŽAVIL

STARP CITU

Uzraksts krājkasē: «Klusumui Nogulda naudai»

Garīgi bagātus cilvēkus visvairāk apskauž tad, kad tie kļūst arī materiāli bagāti.

Uzvarēja plānā galdiņa urbēju sacensībās.

Zirdziski smieties diemžēl prot tikai cilvēki.

Ieskatījās otra dvāseles spogulī — lai sākotnēti matus.

Sirsnīgs cilvēks ir tas, kas neņem visu pie sirds.

Ja klusēšana ir zelts, runāšana — sudrabs, tad rakstīšana ir bronza.

Bija savā prātā. Ar svešām domām.

Arheologi atklāj arī vēstures melus.

Saprotama dzeja atšķiras no nesaprotamas ar to, ka pirmā ir — dzeja.

ARMĪNS LEJINS

— VAI VĒL APĢALVOJAT, KA JŪSU VAGONS NESTĀV PĀRĀK ILGI!

KĀPĒC CILVĒKI DUSMOJAS

Psihologi nupat pabeiguši interesantu pētījumu sēriju par faktoriem, kas izraisa dusmas. Jau sen bija pierādīts, ka cilvēks sadusmojas, ja tam iekšējā, uzmin uz varzācīm vai iesīt knipi pa degunu. Tagad zinātnieki konstatējuši vēl vienu faktoru, kas izraisa lielu nepatiku un dusmas — ja sadzīves priekšmetu remontdarbnīcas meistaram lūdz izlabot kabatas laterniņu FKA-7.

Kā zināms, tās ir ļoti ērtas un praktiskas laterniņas, jo tām nav vajadzīgas baterijas. Tiklīdz laterniņa vairs nespēj pietiekoši spilgti, to iesprauž sienas kontaktā. Pēc neilga laika tā atkal spēj gaiši kā maza saulīte. Izklusās neticami, bet patiesībā nekā pārdabiska tur nav — laterniņai baterijas vietā ir akumulatoriņš, ko regulāri var uzlādēt.

Diemžēl arī tik lieliski aparāti dažkārt sāk nikoties. Vai nu tiem sabojājas slēdzis, saplīst stikliņš vai arī gadās cita ķibe. Tādās

reizēs laterniņas īpašnieks to aiznes uz darbnīcu, kur labo dažādas sadzīves elektriskos aparātus. Un te nu, kā jau minējām, notiek kaut kas negaidīts — meistars, laterniņu ieraudzījis, sadusmojas un kategoriski atsakās tai pieskarties.

Psihologus šis fenomens stipri ieinteresēja, un viņi mēģināja noskaidrot dusmu cēloni. Tas izrādījās pavisam negaidīts — laterniņas cena. Laterniņa FKA-7 maksā tikai četrus rubļus piecdesmit kapeikas, tāpēc meistari uzskata, ka pieskaršanās tai viņus pazemo.

Šis apstāklis izraisa zināmas pārdomas. Cik tas tomēr ir labi, ka televizors, piemēram, maksā vairāk nekā četrus rubļus piecdesmit kapeikas. Sakiet, ko mēs darītu, ja arī bojāti televizori tāpat kā akumulatoru laterniņas būtu jāmet atkritumu tvertnē? Tvertnē televizors nemaz neiet iekšā, un tā patiešām būtu ārkārtīgi nepatīkama situācija!

TRĒSIM KAMIEĻUS!

Apmēram pirms mēneša zooloģiskajā dārzā ieradās norūpējies inteliģents pilsonis un lūdza, lai viņam uz laiku izīrē kamieli. Dārza administrācija šo lūgumu, protams, noraidīja, jo kamieļus izīrēt nav brīv. Saņēmis atteikumu, inteliģentais pilsonis paziņoja, ka projām viņš neies, kamēr viņam kamiela vietā nebūs izsniegta kāda atsauce uz sirsnīga atslēdznieka adresi.

Šī prasība bija samērā neparasta, tāpēc zooloģiskajā dārzā administrācija paaugstinājās, kāpēc inteliģentajam pilsonim ir tik neparasta vēlšanās.

— Tāpēc, ka manā mājā ir pārplisusi ūdensvada caurule, — viņš paskaidroja. — Līdz šim man nav laimējies atrast cilvēku, kas būtu ar mieru to izlabot.

Kad administrācija inteliģentajam pilsonim deva padomu griezties dzīvokļu ekspluatācijas ra-

jonā, viņš smagi nopūtās un atbildēja:

— Es dzīvoju privātā mājā, un dzīvokļu ekspluatācijas rajonam ar to nav nekā kopēja. Kamēr turpinās meistara nesekmīgie meklējumi, ūdens var applūdināt visu māju, tāpēc es gribētu izīrēt kamieli, kas plūstošo ūdeni izdzertu.

Zooloģiskajā dārzā administrācija diemžēl nevienu atsauceņu un sirsnīgu atslēdznieku nepazina, tāpēc tā nolēma griezties Sadzīves pakalpojumu ministrijā ar lūgumu rast iespēju, lai privātmāju īpašnieki par attiecīgu samaksu varētu izsaukt meistarus, kas izlabotu bojākus ūdensvadus. Pretējā gadījumā acīmredzot tomēr nāksies īrēt kamieļus, jo nevar taču pieļaut, ka organizatorisku neizdarību dēļ kaut kur nelietderīgi noplūst dzeramais ūdens un bojā āķas.

A. TSAIS,
zinātņu kandidāts

VALDIS LUKSS

Ak vai!

Kā burvis
ar līķu padusi atveru durvis
un iekšā
nav neviena, kas stātos man priekšā.

Un noskaņā jaukā
ar līķu padusi iznāku laukā.

Un smejam ar padusi abi:
Ho, ho!
Dzīvot ir velnīši labi!

Bet tad —
Dziedra komanda: Stāst!
Ak vai!
Dik, dik!
Militāru leitnants kļāt.

VIKS

Variācija

par Hamleta monologu

It kā kaut kas ir,
it kā kaut kā nav,
bet — pienāk krancītis
ar savu vau,
pienāk mincītis
ar savu ņau —

tā jau nemaz nav,
ka nekā nav.

LEONS OZOLS

Kādā mazā kafejnīcā

Kafiju malkojot noskaņā dīkā,
Mervozī purinot bārdiņas retās,
Slāvē viens otru tie bulstīnās sikās.
Klausoties viņos, man plēkani metas.

— Nedrukā tomēr...
— Tā skaudība asā!
— Tā mūsu nedienai!
— Tā mūsu drāmai!
— Pēc kaut kā stiprāka dvēsele prasās.
Viesmīlīt, konjaku... Piecdesmit gramu!

— VIŅŠ IR NOSKAŅU GLEZNOTĀJS.

G. BERZINS

I. MELGAILIS

Smalkais tonis

Ir bezgala patikami, ja ap tevi ir pieklājīgi cilvēki. Viņi pieceļas, kad ienāk sievietē, nekad neaizmirst vārdus «Lūdzu!» un «Paldies!», izliekas, ka neko nav pamanījuši, ja viesis sadauzījis kristāla vāzi. Vai vismaz smaida.

— Ko jūs, ko jūs! Cik mīli, ka saplēsat! Man jau sen šķita, ka šitas kristāla pods izgājis no modes...

Bez šaubām, pēc tam aci pret aci ar ģimeni var pasācīt:

— Lai es to dauzītu savā dzīvoklī vairs neredzētu!

Taču tas jau būs pēc tam. Līdzpilsoņu acīs cilvēks ir saglabājis pieklājīgu namatēva slavu.

Bet, ja tā padomā, vai cilvēkam jābūt pieklājīgam tikai personiskajā dzīvoklī, kad viesis sit namatēvam pa maku? Pieklājīgiem jābūt arī saimniecību un uzņēmumu vadītājiem. Lai nu kurš, bet pilsonis Viesturs Prieditis par saimniecību vadītājiem var sacīt tikai labāko.

Nudien! Prieditis strādā Cēsu rajona Skujenes padomju saimniecībā. Par šoferi. Strādā vienu dienu, strādā otru, te kādā nebalta brīdī viņa vadītā mašīna — puf! — aizdegas un nosvilst. Jo akumulators, pēc speciālistu atzinuma, pēkšņi sācis dzirkstēlot.

Taču kārt pilsoni Priediti, sadegušo mašīnu un dzirkstelojošo akumulatoru pie lielā zvana nebūtu smalki. Bez šaubām, mašīna nav kristāla vāze un padomju saimniecība nav privāts dzīvoklis, tomēr cilvēkam jāievēro labais tonis jebkurā dzīves situācijā.

— Neņem galvā! — padomju saimniecības vadība saka Prieditim. — Ja sadega, varbūt tā ir pat labāk. Saņem jaunas rezerves daļas un taisi mašīnu kā konfekti.

Prieditim izsniedz nepieciešamās detaļas, Prieditis iesniedz atlūgumu. Jo arī ir pietiekami smalks, lai saprastu — nav pieklājīgi rēģoties dienu no dienas laba saimnieka acu priekšā, ik brīdī atgādinot ar savu klātbūtni nepatīkamo mašīnas sadegšanas faktu.

Bez šaubām, balķi ceļā Prieditim neviens nevelk, un pēc kāda laika viņš sāk strādāt Saldus rajona Gaiku kolhoza slaucamo govju kompleksā par tvaika katla kurinātāju. Jo darbinieki visur nepieciešami. It sevišķi, ja nav padzīti no iepriekšējās darbavietas, bet aizgājuši uz paša vēlēšanas.

Kas tiesa, tas tiesa — komplekss tvaika katlam piemīt atsevišķas nepilnības, kurinot skābeklis pieplūst liesmai nepietiekamā daudzumā un šī iemesla dēļ kurinātājam kā pielīmētam jāstāv pie katla. Lai uzmanītu liesmu, lai katlam negadītos kas ļauns. Prieditis uzmana vienu dienu, uzmana otru dienu, te kādā nebalta brīdī viņa kurinātais tvaika katls — bums! — palecas un ar nelabu blikšķi uzsprāgst gaisā.

Nezinu, ko valdes vietā darītu kāds cits. Iespējams, arī palektos un uzsprāgtu gaisā. Bet smalkais tonis, kā zināms, nepieļauj nekādas palēkšanās, par uzsprāgsanu gaisā nemaz nerunājot. Uz šādu vadītāju pēc tam vēl ilgi rādītu ar pirkstu:

— Re, re, tas ir tas pats, kas nabaga kurinātāju par kaut kādu nieka katlu dzīvu noēda...

Tāpēc kolhoza vadība ļoti mierīgi noskaita līdz desmit un smalki pasaka Prieditim.

— Neņem, Viestur, galvā. Nu, neuzmanīji liesmu, bijī mazliet paviršs, nu, viens katls uzsprāga... Bet cik vēl pasaulē ir neuzsprāgušu katlu! Tāpēc staigā laimīgs... Gan jau tos nieka pāris simtus kaut kā norakstīsīm.

Un Prieditis staigā. Uz Saldus rajona padomju saimniecību «Viesturi». Tur viņu atplestām rokām pieņem darbā bez jebkādas pierakstīšanās. Vai tāda nieka dēļ uztraukties, it sevišķi, ja Prieditis lūdz pabalstu govīs iegādei. Galu galā, smalkais tonis prasa, lai viens cilvēks otram izdarītu kaut ko patīkamu. Agrāk karali saviem padotajiem izņēmu- ma gadījumā piešķir pusi karaļvalsts. Tagad cilvēks «Viesturos» var saņemt pabalstu govīs iegādei.

— Lūdzu, esiet tik laipni! — saimniecības vadība saka.

— Paldies! — Prieditis atbild, papņem piecus simtus, nodzer tos un aiziet no saimniecības.

Citā saimniecībā varbūt sāktu uztraukties. «Viesturos» vadība smalki anulē pavēli par Priediša pieņemšanu darbā, noskaita līdz desmit un piever acis. Diemžēl pieklājīgo vidū nez no kurienes uzklīst atsevišķas nesmalkjūtīgas personas.

— Kā tad tā, kā tad tā?! — personas brīnās un atceras populāro uzvalku tīrīšanas padomju mēnesnīcā. Uzvalku kopā ar traipu noliek piekalnītē, aiziet prom, pēc trim dienām nāk skatīties — jā! No traipa vairs ne vēsts! No uzvalka, tiesa, arī... Bet tās jau ir nianse.

— Vai ar naudas aizdošanu Prieditim nav tāpat kā ar šādu uzvalku tīrīšanu? — personāls vaicā. — Cilvēks pamet darbu, naidīgu neatmaksā, izdemolēto dzīvokli neizremontē, bet mūsu saimniecībā pat gailis pakal nedzied...

— Piedodiet, mēs dziedam pakal! — saimniecības direktors biedrs Ž. Andersons atbild ieinteresētajām personām, organizācijām un preses pārstāvjiem. — Šā gada janvārī mēs izdarījām pieteikumu iekšlietu daļai, lai sameklētu pazudušo Priediti un piedzītu parādu.

Atbilde ir lietišķa, pieklājīga un lakoniska. Tikai viena nelai- me. Saldus rajona iekšlietu daļa ieinteresētajām organizācijām un preses pārstāvjiem atbild tikpat pieklājīgi un lakoniski:

— Padomju saimniecības «Viesturi» vadība Priediša meklēšanu nav pieteikusi, tāpēc viņa meklēšana nav notikusi.

Bez šaubām, atsevišķi biedri tagad varētu sākt domāt, ka biedrs Andersons vaicātājiem ir centies aizmāļēt acis. Taču tā nav taisnība! Ikviens pieklājīgs cilvēks sapratis, ka biedrs Andersons ir sekojis smalkā toņa prasībām: otram cilvēkam teikt tikai to, ko šis otrs vēlas dzirdēt.

Materiālos zaudējumus galu galā var segt jebkura saimniecība, turpretī zaudēt smalka cilvēka slavu — tas būtu skandāls...

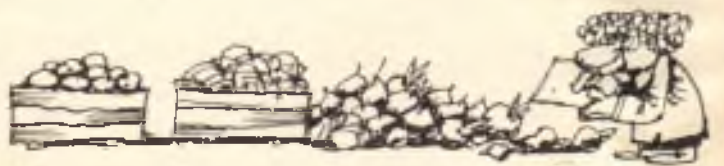

T. SERGIJENK

Tikai tā

Jūrmalas pilsētas Tirdzniecības pārvaldes ikdienas bija rāmas un mierīgas. Veikalos pārdevēji pārdeva, pircēji pirka, nauda nāca, un plān pildījās. Ko gan vairāk var vēlēties!

Bet tad kādā dienā Tirdzniecības pārvaldē sākās satraukums, kas auga augumā... Proti, kļuva zināms, ka milicijas darbinieki ierosinājuši krimināllietu pret Jūrmalas pilsētas 123. veikala vadītāju Valentīnu Sultanovu... Vai tā vajadzēja!... Vai tad tiešām noticis kaut kas briesmīgs? Nē, nekas īpaši briesmīgs nebija noticis. Veikala vadītāja bija gribējusi ietaupīt vienu otru minūti, lai rastos iespēja atvilkt elpu un pie reizes aizskriet līdz frizētavaī, kosmētikas kabinetam, modes ateljē... Tādas jau tās sieviešu vājības. Ikvienu vēlas būt eleganta un pievilcīga. Tāpēc Valentīna Sultanova bija iedomājusies preču uzskaites

dokumentu kārtosanu uzticēt kādam citam. Veikala dārzu sekcijas vadītāja Terēze Mirošņikova bija pretimnākoša — kāpēc nepalīdzēt priekšniecei ar dokumentu kārtosanu? Vienīgi, lai nesāktos liekas runas, oficiāli par strādnieku un algas saņēmēju noformēja sekcijas vadītājas viņu Oļegu Mirošņikovu.

Ak tas nav likumīgi? Ak vairāki simti rubļu izmaksāti nelikumīgi?... Jā, jā, taisnība, slikti, ļoti slikti. Tirdzniecības pārvaldes darbinieki ne-

— VAI KOKA KLUCIŠU TEV HAVI

E. RUSMANIS

— PASAKI TĀLĀK, KA MUDĪTE NOKANTĒJUSI JĀNI, BET TAS SAVU KĀRT DABOJIS ZILU ACI NO PĒTERA.

I. MELGAILIS

un ne citādi

domāja neko iebilst. Tikai — vai nu tāpēc Valentīna Sultanova uzreiz jāpataisa par lielo grēkāzi? Patiesībā viņa tik gauži vainīga nemaz nav.

Lai šo apgalvojumu pierādītu dokumentāli, uz Jūrmalas miliciju aizsūtīja vēstuli, ko parakstīja Tirdzniecības pārvaldes priekšiece M. Zetoka, partijas organizācijas sekretārs G. Jaudzemis un arodbiedrības apvienotās komitejas priekšsēdētāja L. Ezerīte. Vēstulē bija skaidri un gaiši pateikts, ka līdzīgi pārkāpumi bijuši arī Jūrmalas 1. un 4., 6. un 13., 28. un 64., 97. un vēl dažos citos veikalos. Un pie tam vainīgie uz karstām pēdām bargi sodīti: vienam veikala vadītājam stingrais rājiens, otram stingrais rājiens, trešais vispār atbrīvots no darba. Tikai tā un ne citādi!

Neesot aizmirsts arī 123. veikals: vadītājam V. Sultanovai stingrais rājiens, vietniecei N. Dargelai stingrais rājiens, dārzenų sekcijas vadītājam T. Mirošņikovai rājiens. Tikai tā un ne citādi.

Ja nu milicijas darbinieki tomēr uzskatītu, ka ar to nevarētu aprobežoties, tad taču Valentīnu Sultanovu iespējams paacīnāt uz biedru tiesu un tur nopietni parunāties. Tirdzniecības pārvaldes darbinieki esot ar mieru galvot, ka turpmāk 123. veikala vadītājai neko tamlīdzīgu nebūšot iespējams darīt. Lai to apstiprinātu, uz miliciju aizceļoja vēl viens dokuments, ko parakstīja Jūrmalas pilsētas Tirdzniecības pārvaldes plānu un finansu nodaļas vadītāja vietnieks N. Zeile. Tajā oficiāli paziņots, ka 123. veikalam turpmāk būs savs grāmatvedis tā darba veikšanai, ko līdz šim vajadzēja veikt veikala vadītājai, ko nelikumīgi veica dārzenų sekcijas vadītāja, par ko nelikumīgi algu saņēma viņas vīrs un par ko vadītāja V. Sultanova, viņas vietniece N. Dargela un dārzenų sekcijas vadītāja T. Mirošņikova tika sodītas. Tikai tā un ne citādi!

E. JUMARS

BULOTA
(«Šuota», Vīlņa)

INTRIGU UPURIS

No amata pēkšņi tika atbrīvots mūsu draugs darbu vadītājs Juktonaitis.

Zināms, kad izmet no darba tuvu draugu, nav par ko priecāties, bet vienai ir patīkami. Sanāk kopā pulciņš paziņu, un ir par ko draudzīgi parunāt: kā, kāpēc, kādi bija iemesli un apstākļi.

Arī mēs, Juktonaiša tuvākie draugi, sapulcējāmies un sākām gudrot — no tādas ne visai augstas, toties ļoti izdevīgas vietas cilvēks taču pats nekad projām neiet, ja runājam tieši un atklāti, viņu grūstin izgrūda, pat nesamaksājot par divām nedēļām uz priekšu.

Sākām izvīzīt katrs savus apsvērumus un argumentus.

— *Cherchez la femme!* Bābiešu dēļ! Lai pērkonš mani nosper, tikai viņu dēļ! Vai atceraties, kā sieva viņu pieķēra pirtīnā pie Bakoņu ezera? Šis ar savu dūjiņu izspruka ārā pa lodziņu ar visiem rāmjiem! Abi divi toreiz, lēkādami pāri priedītēm, lidoja kā engeli, piesegušies ar pirtsstolām.

— Tur jau ir tā lieta, ka izspruka! Sieva neatrada ne bikšu, ne citu kādu lietisku pierādījumu. Izgaiss kā gars no pirts. Atrada tikai lūpu zīmuli. Bet lūpu zīmulis nav nekāds pierādījums! Lūpu zīmula dēļ tādu atbildīgu darbinieku no vietas neatlaiž!

— Pagaidiet, pagaidiet! Bet kā tad bija ar cementu? Pietrūka desmit tonnas! Tas cements arī viņu iegāza.

— Ko tu, ko tu! Varbūt pats esi ar cementa maišeli apdauzīts... Nerunā niekus! Cementu norakstīja uz nobiruma rēķina. Tai lietai sen jau krusts pāri!

— Paklausieties, te droši vien ir cits iemesls! Būs atlaists darba dēļ... Cik atceros, viņš taču nevienu māju neuzcēla laikā. Iepriekšējā gada plānu izpildīja un pārsniedza vienmēr nākamā gada vastlāvjos! Acimredzot par to tad viņu — klaukt!

— Kur tu rāvi tādas mulķības! Ja par plāna nepildīšanu padziņtu no darba, mēs visi jau sen būtu savu sievu apgādībā! Prēmijas par plāna pārsniedzšanu viņš taču saņēma katru gadu! Varbūt teiksi, ka nesaņēma?

— Bet iespējams taču, es pieļāuju arī tādu varbūtību, ka viņu, zināt, par... kā to sauc... par huligāniskām nosliecēm. Par

apgāza trīs galdiņus un no divas oficiantes...

— Nu jau, nu jau! Inteliģentam cilvēkam un huligāniskās naces! Kam viņam tās nosli vajadzīgas! Kāds viņam no labums? Biedru tiesa izdarīja tādu pašu secinājumu. It īpaši, ka visus morālos un materiālos zaudējumus viņš atņāja ar uzviņu. Restorāna direktors un oficiantes smaida, pa gabalu ieraudzījuši... pat rājienu par tām nosliec nedabūja...

— Bet kaut kādam iemeslī tomēr ir jābūt! Varbūt par kuļiem? Viņam iegrūda porcelāna servīzi, kāds pēc tam pala mēli...

— Ne kukuli, bet dāvanu! Vanu dzimšanas dienā! Bija apsieta ar sārtu lentīti. Es to labi zinu, pats piedalījos... kai sajauc Juktonaitim dzim

nas datumu — dāvanu pasnied: janvārī, bet viņš ir dzimis septembra beigās. Fakti neapstiprinājās. Sūdzētājam tā arī pateic.

— Es zinu! Tas ir tā satiksmes negadījuma dēļ. Te viņš nevar izgrozīties, iegāza grāvi kād priekšnieka sievu un aizmuku Aizlaidās no negadījuma vietas ar visiem vainu pastiprinošajiem apstākļiem!

— Nu gan pateici! Juktonaiti pazīst visus vajadzīgos vīrus, bet tu... Viņš var iegāzt grāvi tri priekšnieka sievas un viņam nekas nebūs! Tā sieviete arī nesūdzas. Juktonaitis uzlika viņai jau nu pakalgalu un izbuktēja priekšpusi. Vai tu zini, cik grūti luk sam dabūt rezerves daļas? Tam kas viņam paņēma tiesības, viņu iekārtoja meitu institūtā. Brālēnu docents palīdzēja. Juktonaiše priekšnieki par šo notikumu pat neuzzināja...

— Viri, es pateikšu! Visu patiesību! Pirms divām nedēļām sagāzās nams, ko cēla Juktonaitis. Jau sāka svinēt darbu beigšanu... Labi, ka vēl paguva izlēkt ārā pa logiem, citādi jūmt būtu pašiem uzkrītis uz galvas.

— Nu jau! Atradis iemeslu! Iesaucāmie kori. — Lai par tādu nieku atlaistu tik spējīgu, enerģisku vadītāju! Nekļūdās tikai, kas neko nedara!

Lai kā laužījām galvas, iemeslu, kāpēc Juktonaiti atbrīvoja no darba, nevarējām atrast.

Acimredzot viņš bija kļuvis par kaut ko...

Alizmalēnijas

FUNDAMENTĀLS ATKLĀJUMS

Alizmalēnijas vēsturnieki izdarījuši fundamentālu atklājumu, racionāli izmantojot sengrieķu filozofa Heraklita atziņu «Viss plūst, viss mainās». Proti, spriežot pēc atziņas pirmās puses, senajā Grieķijā krāni ir tecējuši tāpat kā mūsdienās, taču laboti, spriežot pēc izteiciena otras puses, tie ātrāk un kvalitatīvāk.

SPORTA ZINĀS

Pagājušo nedēļu notikušajās orientieristu sacensībās «Vai pazīstat dzimto pilsētu?» pirmo vietu pārliecinoši izcīnīja visiem mums ļoti pazīstamais mālderis Poga. Sarežģīto distanci ar pieciem kontrolpunktiem «Skapis» — «Trīspadsmit ķebji» — «Zilā vārna» — «Šilgulda» — «Dieva auss» vecmeistars veica pārsteidzoši īsā laikā — tieši 47 minūtēs. Neko teikt, patiešām lielisks rezultāts, ja ņem vērā, ka sacensību dalībnieki startēja ar aizsietām acīm.

P. VALDIĀNS

ANDRIS BRIEDIS

Dzeja

Tēju tēju dzersim teju.
Tēju tēju dzersim teju.

Teju teju taps mun dzeja.
Dzeja dzeja taps man teju.

Kas par dzeju!

ZIEDONIS PURVS

Hm!

Godīgi eju uz mājām.
Preti nāk — viens, divi, trīs...
Tādi: panīkstām kājām.

Hm! Ceļa gabals iss —
Cik nu tie metri,
Bet dzērāju — veseli
Pētri

Viņudien nolēmu apciemot savu draugu veco Kristapu. Sen jau bija laiks — gandrīz gadu Kristapam jauns dzīvoklis, bet es ne bū, ne bē, i ne zinis neesmu li-cies. Nopirku zemnieku maizi, paciņu sāls, vēl kaut ko tādu pavisam vieglu un kāpu augšā.

Kristaps mani sagaidīja, apjozis ādas priekšautu. Pie skoteles un krekla piedurknēm pielīpušas ēvelskaidas.

— Meistaro laikam jaunus plauktus pieliekamajam kambarim, — es minēju.

— Nevis jaunus plauktus, — Kristaps negribīgi pārlaboja, — bet citu meistaru darbu pārmeistaroju... Pag, ja nu esi atnācis, met vien svārkus nost un nāc palīgā!

Istabā nokrauta liela mēbeļu detaļu grēda. Kristaps mani tūdaļ izriko:

— Nem skrūvgriezi un kaltniņu, pārtaisīs šito antresolu!

Es aplūkoju dēlišus. Nekas, tiri glīti, nopulēti lai! Otrā pusē rakstīts: «Kokapstrādāšanas kombināts «Ventspils koks»».

— Nesaprotu, kāpēc jāpārtaisa laba mēbele? — es ierunājos.

— Vai akls esi! — Kristaps paskatījās uz mani kā uz jukušu. — Sainī iepakotas antresola četras kreisās durvis, bet nevienas labās! Tāpēc tagad te mokos.

— Visādi var gadīties, — mēģināju ventspilniekus aizstāvēt un gudri piebildu: — Zirgs klūp uz četrām kājām, kur nu vēl cilvēks...

— Neklabini pekstiņus! — Kristaps erīgi mani pārtrauca. — Rīgas mēbeļu salons «Ventspils kokam» augustā vien nosūtījis astoņas reklamācijas! Ek, — Kristaps atmata ar roku, — ja man būtu krenki tikai ar ventspilniekiem vien! Bet, re, paskaties, — viņš izņēma no detaļu kau-dzes citas durtiņas, — tās ir no viesistabas iekārtas «Aina».

Tajās dažās minūtēs. kopš atrados pie Kristapa, biju jau ieguvis zināmu pieredzi, tāpēc, aplūkojis durtiņas tuvāk, liet-pratīgi konstatēju:

— Mm, ražojis Rīgas ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotais mēbeļu kombi-nāts. Atkal visas durvis tikai kreisās?

— Nē, — Kristaps rūca, — toties katrā savā krāsā, ar savu rakstu! Vajadzētu ap-mainīt, bet — kur tu dieviņ! Veikals ne var apmainīt trijos mēnešos, kur nu es! Tāpēc jau tā iekārta tāda nesastallēta gu-Sēši procenti!

— Kādi procenti? — es nesapratu.

— Sēši procenti «Ainas» izbrākēti, — Kristaps teica. — No realizācijas plān kombinātam atskaitīti gandrīz sešpadsmit tūkstoši rubļu, no peļņas valsts budžet ieskaitīti pieci tūkstoši, bet...

— Bet cilvēki «Ainu» pērk, — es pie-zīmēju.

— Tāpēc, ka vienmēr atradīsies kād ap-sēstais, — Kristaps atcirta, — kas slīpē ēvelēs, skrūvēs un pulēs, līdz viņa nopir-ktais mēbeles gabals būs jēdzīgā izskatā. Paskaties uz šito rakstāmgaldu, — viņš pieveda mani pie loga, — arī tam materi-āls nav īstais, kas paredzēts dokumentāc-jā. Vairāk nekā septiņi procenti rakstāmgaldu izbrākēti!

Pēc tam mēs aizgājām uz virtuvi. Izrā-dījās, ka mēbeļu lietās Kristaps pēdēj-laikā kļuvis gudrs kā desmit profesori.

— Lūk, tādas tās lietīņas, — viņš teica — Kombināti maksā par brāķi soda nau-das, bet es laboju to, kas nonācis veikali-kā simtprocentīgi kvalitatīva prece. Kāpē-mēs šeit sēžam pie virtuves galda? — viņš prasīja. — Tāpēc, ka mēbeļu ražoša-nas apvienības «Rīga» piektais uzņēmums saražojis brāķa pusdienu galdus un to aizliedza pārdot. Bet vai visu pamanīsi, va-visu aizlēgsi?

Promejot es tā starp citu ieminējos:

— Vai tu neatnāksi man palīgā sataisī-kārtībā gujamistabas iekārtu? Apmainī-detaļas un vēl šo to... Tev tāda liela pie-redze.

Kristaps piekrita — gan tai palīdzēšanai gan tam, ka viņam liela pieredze.

— Kad tev vajag? — viņš īsi noprasī-ja.

— Nezinu... — es atbildēju. — Vēl ja-neesmu to iekārtu nopircis. Bet jābūt gata-vam uz visu!

Z. VEJARATS

— KUR ŠKONĪŠA DURVIS!

— JANKA AIZSTIEPA UZ MĀJĀM.

— AIZEI UN PIELIEC ATSLĒGAI PIE ŠKONĀ DURVIM JĀBŪT ATSLĒGAI.

G. VINDIEDZIS

I. MELGAILIS

Atminas labirinti

Gaida Kāposta pacēla galvu un ieraudzīja Lambīnu. Viņš, cītiigi kustinādams lūpas, pie pretejā galda kaut ko rēķināja.

— Zināt ko, biedri Lambini! —
Gaida Kāposta moži iesāka.
— Es vakar jūsu sievu redēju
restorānā kopā ar vienu jaunu
cilvēku.

— Jūs droši vien pārskatījāt, — Lambīns pasmaidīja. — Ar ko tad es vakar mājās visu vakaru plāpāju?

— Interesanti, par ko gan jūs plāpājat! — Kāposta neatlaidās.

— Kas tur var būt interesants? Katru dienu par vienu un to pašu. Vai tad visu var atcerēties?

— Bet varbūt jūs ar viņu plāpājāt nevis vakar, bet kādu citu dienu? — Kāposta ironizēja. — Un kā viņa vakar bija apģērbta? Arī neatceraties?

— Es vienkārši tam nepiegiezu vērību, — Lambīns apjuka. — Droši vien halātā, kā vienmēr.

— Jūs, bez šaubām, visu vakaru nosēdējāt pie televizora, bet uz sievu pat nepaskatījāties. Un vēl sakāt, ka es esmu pārskatījusies.

— Bet pirms tam es ēdu vaka-
riņas, — Lambīns jau bija manā-
mi uztraucies. — Tad taču es
nevarēju viņu nepamanīt.

— Vai jūs pie vakariņu galda avizes nelasāt? — Kāposta indīgi pajautāja.

— Kas tad galu galā iznāk? —
Lambins uzlēca kājās un sāka
skraidīt pa istabu. — Es sēzu
mājās, bet viņa pa restorāniem
vazājas!

— Ko jūs uztraucaties? —
Kāposta Lambīnu mierināja
— Droši vien arī viņa ir pārliecināta, ka vakaru restorānā pavadi-
jusi kopā ar jums.

— Ar mani?! — Lambīns brīnījās.

— Te nav ko brīnīties! Viņu arī var saprast. Jums — avīzes, viņai — grāmatas. Jums — televizors, viņai — telefons. Viņa — halātā, jūs — pidžamā. Un tā katru dienu.

Lambīns sakēra galvu:

— Šausmas! Ko lai tagad daru?

— Vai jūs vēl jāmāca? —
Kāposta liekulīgā līdzjūtībā ap-
jautājās. — Pamēģiniet, piemē-
ram, teikt viņai šādus vārdus:
«Dārgumīn! Tev ļoti pietāv bik-
šu kostims!» Uzreiz jums pievērs-
īs uzmanību.

Lambīns aizdomīgi paskatījās
uz Gaidu Kāpostu.

— Kā jūs to zināt? Viņai nekad bikšu kostīma nav bijis!

— Jūs laču viņas apģērbam nepievēršāt nekādu uzmanību, — Kāposta turpināja savu. — Vakar es viņu redzēju bikšu kostīmā.

— Varbūt es tiešām nemanu,
ko viņa gērbj mugurā, bet es
noteikti zinu, ko viņa pērķ.

Lambīns izvilkā kabatas mapīti
un sāka kaut ko cītīgi tajā mek-
lēt.

— Tūlīt atradišu! Kaut kur te bija... Ahā, tepat ir! — Vips izvilka samurcitu fotogrāfiju.

Gaida Kāposta paskatījās uz fotogrāfiju un apjuka.

— Ak es mulķe! Piedodiet, biedri Lambīn! Es visu esmu sa-
jaukusī!

Lambins norausā no pieres
sviedrus.

— Kā jums nav kauna! — viņš rūca, likdams fotogrāfiju mapītē. — Labi, ka es vienmēr to nēsāju sev līdzī. Protams, ja tikai kāds nav apmainījis pret sievasmātes bildi.

L. KAZAROVSKIS

— ES ESOT SATIKSMĒI BĪSTAMS!!

U. MEZAVILKS

I. MELGAILIS

Stāsts par sešiem tūkstošiem

Sūdzības par caurajiem jum-
tiem vairs nevienu īpaši nepā-
steidz. Pat telefonisti ne labprāt
ģeras pie šī temata — pārāk ap-
bružāts. Pastāv taču citas, daudz
nozīmīgākas problēmas, kuras
var pacelt, iztirzāt un novest līdz
laimīgam galam.

Vecrīgas jumti, kā zināms, nav ideāli ūdensnecaurlaidīgi. Par to nebūtu jābrīnās, jo jumtu vairumam ir krietni daudz gaļu. Jābrīnās ir par ko citu: kā namu sienas zem tiem caurajiem jumtiem vēl turas.

Profams, jūmtu labošana nebūtu nekas sevišķs, ja nenemtuvērā kādu nelielu ipatību: Vecrīga ir apjūta ar kārnieniem. Un kārnīņus, kā zināms, ir grūti izgatavot. Pagājušajos gadsimtos acīmredzot bija vieglāk, citās republikās arī tagad to rāzīlāji nesūdzas, bet ple mums, lūk, pastāv grūtības. Turklāt nepārvaramas. Mēs ar kārnīņu problēmu jau cināmies vairākus gadusmitus un, neraugoties uz visoptimistiskākajiem paredzējumiem, līdz atrisinājumam tā arī neesam

Kamēr šie jautājumi tiek risināti, jūmti, profams, tiek aizvien vairāk. Tomēr stāvoklis nav tik

bedīgs, kā pirmajā mirklī varētu likties, Vecrīgas jumtu labošana Kultūras ministrijas Zinātniskā restaurēšanas pārvaldei ražotājas apvienība «Vecrīga» piešķir šos tūkstošus kārniņu gad. Tas ir — ne jau nu glūzi pašu kārniņus dod, bet fondus Pērnavas kārniņu rūpnīcas produkcijas saņemšanai. Ar nelielu piebildi virslāna produkcijas saņemšanai. Tādam sīkumam, ka Pērnavas rūpnīcā šobrīd virslāna produkciju neražo, šajā gadījumā īpašu uzmanību nevajadzētu pievērst. Fondi šo tūkstošu kārniņu saņemšanai ir iedoti, tāpēc te nav vairs daudz ko runāt. Gaidīsim Pērnavas rūpnīcas virslāna produkciju, un viss būs labākajā kārtībā.

Tomēr gaidīdami padomāsi
par pāris citiem jautājumiem. Pie
mēram, kādā apjomā palielinā
to līdz ar to kļūst dārgāks re
monts laukus nesalabotam jumtam.
Un vēl — ko iesāksim ar Pērno
vas kārņiem, kad tos saņem
sim? To forma un izmēri taču ne
der Vecrīgas jumtam...

Bet tas jau ir cits stāsts par c
Nem tūkstošiem.

— SKAT, ĒNA VIEN PALIKUSI!

E. OZOLINS

D. SAULIT

Nolaupīšana

Bērtuļa stāvoklis bija ļoti nopietns. Viņam pa šas pirmās pakāpes apdegumi. No ņgas acu liesmām, proti.

Bērtulis bija virišķīgs un nečinkstēja, viņš žēlojās tikai savam tuvākajam draugam Alvi. Par apdegumiem un vispār. Un ko žēties tiešām bija, Banga vienmēr deva iemeslu. Kad Bērtulis gribēja dziļi cilvēciski aizpt uz estrādes koncertu, Banga atteica, šis kars neesot piemērots sēdēšanai telpā, un igās viņi tātad atradās kaut kādā pilnīgi kā kāpā, Banga rādīja Bērtulim uz nejauki rķaniem mākoniem rietumu pusē un jautā: vai tie neesot dziļi simboliski. Bērtulis māpus pamatīgi apskatīja, taču nespēja tajos audzīt nekādus simbolus. Viņš piezīmēja, ja vecmāte esot teikusi, tādi mākoni esot vēju.

— Uz vēju? — Banga negaidīti iegavilējās. — Tā viņa teica, jā? Un ko vēl tava vecmāteica?

— Ak, nu tā, vispār, — Bērtulis kratījās va-no atbildes. Ko viņš, nabags, arī isti va-a atcerēties? Teiksim, ka vecmāte pārme- Bērtuļa miesīgajai mātei, viņa neesot pui- m devusi cūkas šņukuru ēst, tāpēc viņam plā tie divnieki... Bet vai nu tas būtu is- s, kas Bangai jāzina? Tāpēc viņš atbildēja ai, tas taču esot tik briesmīgi sen. Banga pūtās un teica — jā, tautas garamantas aiz- t pagātnē ar steigšanos, vai tas neesot ismīgi? Un Bērtulis juta, viņam Bangai jā- skrit. Lai gan viņš nekādu šausmu neizjuta, rtulis, lūk, bija pārliecināts, ka dzīvē viss tiek pēc labākajiem likumiem. Viņam neud- dz sametās Bangas žēl, un, tā kā bija jau umsis un viņš lāgā nevarēja saredzēt Bangas as izteiksmi, viņš jutas tīri drošs un maigi pieda Bangas roku. Un, kad nu iecerētā pretojās, Bērtulis sāka grābstīt dažādus at- nu krikumus pa savas zināšanu tīnes dibe-

un tu brīnums, kā Banga klausījās! Viņa tā, jā, viņa dzirdējusi, ciemināciemos va- ot kaut uz mirkli apsēsties, jo citādi mājās ni negulot... Bet, ka jaunas meitas tāpēc ot bez vīra palikt, to viņa pirmo reizi...

— Tev tas nav jāzina, tev tas vienalga ne- udu, — Bērtulis mīli mīrināja, bet Ban- izlikās nedzirdējusi. Viņa tikai prāsnāja un ānāja. Saulīte bija jau sen norietējusi, un akaļ uz staciju viņi kulās pa tiro Ēģiptes isību. Banga uztraukta spiedās Bērtulim t, un viņš to izmantoja, viņš Bangu pāris es nobuchoja, un nelikās, ka viņai tur kas u pretī. Bet stacijas ugunu gaismā Banga al bija cieta kā klints un nelikās dzirdam tula nopūtās. Un tās bija tik viegli dzirda- s un skaidri saprotamas!

ā nu šis vakars beidzās; tā gan varētu do- t, bet nē, īstenībā tas bija tikai sākums. Iga nepavisam vairs nebija valdāma, viņa idijās kā ķerta uz vecajiem ticējumiem, vi- vietā un nevietā piesauca senču tradīcijas ūsmoja par tām, nūdien, likās, pasaulē nekā citai! Viņa sacīja, vai tas neesot mīgi, ka šīs tradīcijas ejot bojā, vai Bērtu- nejūtot sevi aicinājumu tās atdzīvināt? tulis bažīgi sacīja, dzīves attīstība neesot urama, vai tiešām Banga negribot tai iet 3? Un, kad Banga tikai pagrozīja savu cir- i zēngalvīnu, Bērtulis ievaicājās, vai tad ga, sacīsim, gribētu staigāt apkārt bīzaina mūžīgi pinkētās ar matu pīšanu? Banga

neveras mīļotajos. Bērtulis nopūtās un noda- māja, kāda briesmīga lieta gan ir mīlestība. Nebijis tās, viņš atņemtu tādai Bangai ar ro- ku, lai kopj vesela savas tradīcijas, un beig- ta balle. Ko tagad? Bērtulis nespēja iedomā- ties savu dzīvi bez Bangas. Bet viņam bija arī bail. No šīs pašas dzīves, proti.

Viņš iepazīnās ar Bangas vecīšiem, tie rā- dijās morāli līdzsvaroti ļaudis un nēko neru- nāja par tradīcijām, ticējumiem un tamlidzi- gām lietām. Taču Banga vēlāk paskaidroja, tā viņi tikai izrādotos. Īstenībā ne tētis, ne māmūlīte nespējot iedomāties savu dzīvi bez senatnes un tradīcijām. Un, kad viņi esot sa- vā pulcīnā vien, tētis vienmēr staigājis baltā pakulu krēklā.

Tad Bērtulis vairs nespēja, viņš uzmeklēja savu draugu Alvi un stāstīja tam visu, no vie- na gala līdz otram. Un Alvis klausījās, un beig- gās teica, viss esot skaidrs kā diena, Bērtu- līnu vajagot to meitu precēt, un jo ātrāk, jo labāk. Un, kad viņai būšot pāris mazuļu ko vākt (šai brīdī Bērtulis jauki nosarka), tad lai viņa tos vācot pēc visiem senču ticējumiem.

— Tu domā? — Bērtulis domīgi pavaicāja.

Trīs dienas un trīs nakts Bērtulis do- māja pats, un ceturtais dienas svīdumā viņš bija izlēmis. Tas bija jādara. Bērtulis juta, ci- tādi viņam nebūs miera. Un tāpēc viņš satie- koties teica Bangai, viņš viņu precēsot nost.

Tagad reize pietvīkt bija Bangai. Viņa tei- ca, ko Bērtulis vēl neiedomāšoties, pavasarī! Senči nekad neesot precējušies pavasarī! Senči pagaidījuši līdz rudenim un tad kāzojušies trīs dienas un trīs nakts.

Bērtulis aprādīja, ka tik ilgi gaidīt viņš ne- gribot.

— Nē, — Banga teica. — Es nespēju midīt kājām gadsimtos izveidojušās tradīcijas.

Bērtulis nopietni paraudzījās runātāja un at- terca, kādam tas reiz esot jāizdara. Un Banga vērās Bērtulī ar visu savu acu spozmi, un Bērtulis domāja, mīlestība, tās tomēr ir vienas lielas jūtas. Tas laikam bija ienācis prātā arī Bangai, viņa ieminējās, ka arī agrāk esot bi- juši izņēmuma gadījumi, sacīsim, kad mīles- tībā iedziedies ligavainis savu ieceroto gluži vienkārši nolaupījis, ne pie kādiem termiņiem neturēdamies.

Nolaupīšanas ideja Bērtulim uzreiz iepati- kā. Un Banga, vaidzīpiem kvēlojot, sāka stāstīt, kā tas violaikus noticis. Tas bija ārkārtīgi interesanti. Banga teica, viņai nūdien nebūtu nekas pretī, ja viņu nolaupītu. Tas ir, Bērtulis, protams.

— Bet kā tad būs ar registrēšanos? — Bērtulis iejautājās. Viņu abu izlēle pavidēja vi- zoši čaikas sāni, gara baltā kleita un plīvurs (ligavai) un smalks (ne obligāti melns) uz- valks ligavainim. Tas ir, viņam. Un vedējtēvs ar vedējmatī, un laulības avīze, un malkas zāģēšana, un lelles mazgāšana. Un galdi, ga- ri un bagāti klāti galdi. Un istaba ar dāva- nām! Viņš gana bija tādas pasniedzis milamu un nemilamu radu godības un nozvērējies, ka viņam nebūs ne par matu sliktāk. Un Banga iedomājās mīčošanu, tā taču arī bija tradīci- ja, un viņa ne nositama nevarētu pateikt, vai un kad mīčo nolaupītu ligavu. Tā bija bries- mīgi sarežģīta lieta.

— Tad kā tomēr? — Bērtulis jautāja, kad pardomās kavējušies viņi bija vairāk nekā nītiakamī ilon laiku.

meļa. Tradīcijas runa par bērū kumeļu. Pa- nāksnieki sekos... Mēs viņiem izbēgsim...

— Daudz panāksnieku? — Bērtulis uztrau- cās — Kur lai ņem tik daudz zirgu? Zirgi ta- gād ir deficīts. Vai ar mašīnu nevar?

— Nevar, — Banga nelokāmi atteica.

— Šausmīgi, — Bērtulis sacīja. — Un kur lai mēs paliekam? Mani vecāki ir formālisti, viņi atzīst tikai apstēmpelētas laulības!

— Ak kungs! — Banga ievaidējās.

— Vai tad tai zagšanā nevar... nu, nevie- nu izņēmumu? — Bērtulis ļoti piesardzīgi jautāja. Banga neatbildēja. Reizēm tas ir ce- rīgi, kad sarunas biedrs neatbild. Un Bērtulis atkal iedomājās savu draugu un līdzšinējo padomdevēju Alvi. Alvis bija gudrs. Alvis bija daudz mācījies, Bērtulim kādreiz likās, Alvis mātās par daudz, vai nebija dzirdēts — mātās, mātās un pārmātās, un beigās ir un āmen! Tagad Bērtulis priecājās, ka viņam ir tāds mācīts draugs.

Alvis ilgi pūta un krekstēja, un beigās tei- ca, Bērtulis esot glēvulis, ko viņš tik ilgi piņ- ķējoties. Bet tad viņš nopurdēja, viņš mēgi- nāšot kaut ko izgudrot.

Tieši pēc nedēļas Bērtulis varēja celt savai ligavai priekšā smalki izstrādātu pasākuma scenāriju, kas saucās «Ligavas zagšana». Tas bija šāds.

«Pie pilnīgi sāģerbtas un sapušķotas ligavas namdurvīm piebrauc melna čaika, no tās iz- kāpj pilnīgi sāģerbtis un sapušķots ligavainis ar pukēm rokā. Sapulcējušos draudzeņu pa- vadīta, iznāk ligava. Draudzenes dzied kaut ko skaistu par jaunību, ligava grasās piebalsot, bet ligavainis negaidot satver izredzēto un ieģrūž mašīnā, kuras durvīņas jau atvēris tautiskā uz- valkā ģērbies šoferis. Melnā čaika strauji aiz- griež gar stūri. Veltīgi tai signalizē milicis caunādas cepurē, viens no ligavas pavado- ņiem. Panāksnieki sasēstas piecās jaunās vol- gās un aizdrāž pakal.

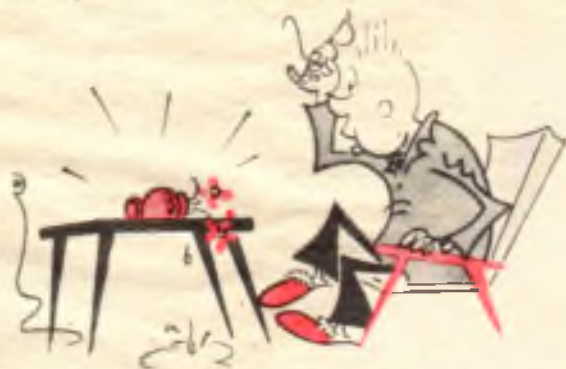
Laulību registrācijas pili ceremonijas vadī- tāja, kura izliekas nekā nenojaušam, veicīgi salaulā jauno pāri, kura lieciniekos ir tikai vīra pavadoni, saukti par vedējiem. Tikko ce- remonija beigusies, svētku telpā iebrūk pa- nāksnieki, kas vīcina šampanieša pudeles un apbārsta klātesošos ar ziediem. Pa jokam kil- dodamies, panāksnieki un vedēji iesāk ap- dziedāšanos. Ceremonijas vadītāja cenšas sa- mierināt abas šķietami naidīgās grupas, norā- didama uz gredzeniem, kas jau samaukti lai- mīgajiem jaunlaulātajiem pirkstos. Dzirksti šampanietis, ko lej tautiskās zara kannās, tā- dējādi panākot vajadzīgo noskaņu.

Beigās vedēji un panāksnieki lielā saskanā dodas lejā pa Laulību pils kapnēm, un viņiem pakal noraugās ceremonijas vadītāja, kam li- gava apsējusi krāšņu šalli, kā arī skatītāju pulks. Čaika un piecas volgas rātnā rindā do- das uz kāzu namu, kur atbraucējus jau gaida zāģējamā malķa un mazgājamā lelle.»

Kad Banga bija izlasījusi visu, kas lapā uzrakstīts un tātad arī lasāms, viņa nolika la- pu uz galda un ilgi nesacīja ne vārda.

— Vai nav lieliski? — Bērtulis vaicāja, kad Banga pietiekami ilgi bija klusējusi un pārdzīvojusi. Tad viņš vēl piemetināja apval- dītā lepnumā: — Tici man, visi būs beigtī! To neviens nebūs gaidījis. Tā nevienam vēl nav bijis. Tādu tradīciju!

— Tu domā? — Banga beidzot pajautāja. Bērtulis palocīja galvu. — Tev liekas? — vi- na jautāja atkal. — Ka tā var? — Banga ba- žījās.

E. DISAJEVS

F. SAMUKS

— SAVU VARBŪTĒJO VEDEKLU VĒL ACĪS NEESMU REDZĒJUSI, BĒT JA VIŅU IENISTU!

V. ZELINSKI

H. HIBUSS

MŪŽU DZĪVO, MŪŽU MĀCIES!

J. GUROVS

Uz šosejas mopēds panāk automašīnu, kas brauc ar 130 km ātrumu stundā.

— Vai jūs protat vadīt mopēdu! — mopēda vadītājs jautā.

— Nē, — šoferis atbild.

Mopēda vadītājs uzdod gāzi, panāk automašīnu, kas brauc ar ātrumu 200 km stundā un uzdod to pašu jautājumu.

— Protu, — šoferis atbild. — Kas par lietu!

— Pasakiet man, lūdzu, kā mopēdam ieslēdz otro ātrumu!

Irnieks sašutis saka dzīvokļa saimniecel:

— Tas nekur neder! Es jau pusgadu dzīvoju jūsu mājā un jūs man tikai tagad pasakāt, ka te nav vannas!

— Kā klājas, Meljēra kungs!

— Slikti. Esmu tik slims, ka nemaz nebiju pārsteigts, kad vienu dienu man kāds pastāstīja, ka es nu jau miris.

— Atvainojiet, cienītā, vai šeit dzīvo students Džons Dovis!

— Students! Interesanti, es līdz šim domāju, ka viņš ir naktssargs.

E. OZOLINS

Ar papīru arī gadās visādi.

Ēku, šodien pat. Saulīte jau silda gan, bet nu vējš sacēlies nešpetns. Kur, pagāns, tāds ņēmies? Svunkām nāk.

Re, kā uzdzien vērpētes! Re, vesels smilšu stabs nāk pa ielu, nez no kādiem pakšiem sagrābstīts! Ja laikus nepamanies, ja laikus nesagriezies sāpus un nesacel apkakli — skaties, acis iekšā! Nepatikama sajūta.

Oja, kas tad tas, ko? No kurienes tas papīrs ņēmies? Pārlietu nesaprotami. No kravas kastes atrauts, vai? Re, kā šienas gaisā, re, kā šļaukājas! Erms gatavais! Ar tādu tikai bērnus baidīt. Kaut gan — tie jau tagad i pašā nešķistā nebistas, kur nu vēl papīra stērbeles!

Ek, labs ietinamais papīrs būtu iznācis, bet nu vairs nekā — re, kā stūris pelkē iekšā! Āre, pūtiens parauj gabalu nostāk! Nu būs! Tā — nu vēl mašīna virsū! Nu gan savazāja! Ek, būtu pasteidzies pirmo, kad vēl tirs bija!

Kaut gan — puikam skolā makulatūras vākšanai labu labais, ies nems tik ciet, nav ko kautrēties! Oja, kas nu būs! Tad ta pūtiens! Cepure! Labi, ka mašīnas apakšai pa pašu vidu! Tāda bukte būtu iznākusi, ka bail! Neviens neredzēja?

Re, kur nāk viens sievišķis. Zaļganrūtais mētelītis, pašmāju drēbe. Uz veikalu, kur tad citur, soma pie rokas, lai. Nu jau pusdienlaiks cauri...

Kur tad papīrs? Re, kur piešļaukājies, pagāns, pie paša trotuāra! Sievišķis ar' uzmet aci. Nekā, es pirmais ieraudzīju! Oja, tad nu gan pūtiens! Trakais, vai liksies mierā! Nav smiekla lieta ar cepuri tādā vējā! Neviens neredzēja?

Re, kur smilšu vērpēte taisni papīram virsū! Nu ir ko redzēt, re, kā šis kārpās gaisā,

nu gatavais izsmiekls, riktīgs Ķīnas pūkis! Žēl, ka puika skolā, nedabū redzēt kumēdinus! Re, kāds šis makans, kad tā saslējies! Nu nāks virsū, kas vēl nebūs! Nekā, sametās šķērsām, re, kā sievišķis pamuka sāpš, bail gan, ko? Tā jau ir — sievišķis paliek šievišķis, emancipējies, cik gribi. Trakais, tu re, ko vējš dara! Ē, kur nu planēs? Pārī sētai? Uz ķirsišiem? Nu, bet ir ar' palags! Visi piecpadsmit kvadrātmetri, ka es te stāvu!

Oja, stūrē virsū taisni sievišķim! Smieklis, tētiņ, es vairs nevaru! Un šī neredz! Nu ir cipars! Nu ir virsū! Trakais, un šī neredz! No mugurpuses! Es vairs nevaru!

Kas tad tas? Sievišķis gar zemi, un papīrs riņķi. Aptinies kā drēbe. Pieies, paskatīsies. Jā, labs ietinamais. Noderēs — tas nekas, ka viens stūris bija pelkē, izkārs uz striķa, izžūs. Pišķi saburzīts, bet tas ir nieks, izlidzinās.

Nu, ko — piecelt, piepalīdzēt? Izblīvēt ne pa jokam, ko? No mugurpuses, tas nu nebija godīgi, bet — smieklis, tētiņ — līdz kāzām sadzis!

Oja, — nevar būt! Nu nemaz nekust. Nekust, un viss. Gibonis, tā sakot.

Tu re, kā iznāk, ko? Te nu bija, ņēma un pagāba. Un ne par ko. Šrunta papīra dēj.

Kaut gan — akurāt šrunta nemaz vis nav — turpat piecpadsmit kvadrātmetri un ietīšanai labu labais.

Bet viens nu gan jāsaka — ļautiņi tomēr pašvaki. Nu, papīrs. Nu un tad, ka no mugurpuses? Papīrs taču. Pie tam neaprakstīts. Es saprotu — aprakstīts, tā pavisam cita lieta, tad var gībt. Ar aprakstītu papīru nebūtu nekāds brīnums. Ar aprakstītu papīru neviens vien cilvēks kapā iedzīts. Bet — te balts šrunta papīrs. Smieklis, tētiņ — šrunta papīrs taču!

VIKS

KLEKSIŠI

«Cilvēkus dabas rezervātos ielaiž nelielos baros.»

«Kā zināms, darbs pērtiķi pārvērta par cilvēku, tādēļ katram garīgā darba cilvēkam jāstrādā arī fiziskais darbs.»

«Edgaram ir nelokāms raksturs. Viņš, saņemis naudu, dodas uz krogu, nespēdams turēties pretī kārdinājumam.»

«Žuburam sadursme ar huligāniem, aizstāvēt meiteni, izvēršas par neiedomājamu laimi.»

«Plūdonis parāda vācu baronus viņu parasto strīdu laikā par to, kuram garāki ciltsraksti. Strīds pārtrūkst, kad abi ir ieraudzījuši kurmi un kopīgi metas tam virsū.»

«Edžiņš izaug par egoistu, dīkdieni, kas domā tikai par mašīnām, ar kurām varētu visu apstrādāt.»

«Andrs, redzēdams, ka Liene izgājusi pie Mālnieka, aizcērt durvis un ieskrien stallī zirgam žēloties.»

No augstskolu leģendāsāmenu sacerējumiem izrakstījis J. RUDZĪTIS

— ZINI, ES MEŽĀ APMALDĪJOS.
— NU, UN VAI ĀRĀ TIKI!

J. BRINKIS

— KUR ESMU VIŅU REDZĒJUSI!
— TELEVIZIJĀ, MĪLĀ...

G. VINDEOZIS

«Ceur sidraba birzi gāju, ne zariņa nenolauzu...» — šie tautasdziesmas vārdi gluži kā par mani rakstīti. Dabu mīlu, tās poētiskajai neesmu ne pirkstina pielicis. Esmu no laukiem, tāpēc man tā dabas mīlestība asiņot. Bet par visiem to nevar teikt. Eju pa parku, redzu, — liels ziedošs kastāns zars nokārājas kā aizlauzts putna spārns. Kāds savu posta darbu nav paveicis līdz galam. Vai nu sirdsapziņa ierunājusies, vai, ticamāk, kāds iztraucējis.

Noziedznieks atgriežas nozieguma vietā, atcerējos kaut kur lasītus vārdus un brīdi pārliku, vai nevajadzētu noslēpties un nogaidīt, tad vainīgo notvert un nogādāt, kur pienākas.

Apzinīgi izpildīts darbs sagādā gandarījumu, nodomāju, bet pavēries apkārt, redzēju, ka to izpildīt nebūs iespējams, jo nebija, kur paslēpties. Ielīst apstādījumos? Bet tad izbradāšu glīti iekoptās puķu dobes.

Pasaulē tik daudz ir ceļu, nolēmu meklēt kādu vieglāk īstenojamu. Nolaustu aizlauzto zaru līdz galam? Tāpat jau tas nokaltis, bet tā, aiznesīšu mājās, ielikšu lielajā grīdas vāzē. Skaisti. Islaidīgs prieks arī ir prieks, kā teicis kāds dzejnieks, bet laikā atcerējos — nekad nenes mājās to, kas nav tavs. Tā allaž teica mana vecmāte un viņa zināja, ko runāja. Reiz viņa ceļa malā pievāca kucēnu, bet tas izrādījās vilks, nokoda viņai vienīgo aitiņu un iemuka mežā...

Ko man darīt? Varbūt nostiprināt un piesiet zaru, cerot, ka tas saaus? Kad pasaulē viss ir zudis, vēl paliek cerība...

Lai to izdarītu, man vajadzēja, kur pakāpties, bet nekur tuvumā neredzēju nevienu akmeni. Par ka soliņi stingri ierakti zemē. Mēģināju izkustināt, — nevarēju.

Iesāktu darbu vienmēr paveikt līdz galam, — mācīja mani māte. Pakāpos uz portfeļa un pacēlu zaru tā, kā tas bija audzis, līdz kāds nezināms ļaundaris to aizlauza. Turēju un domāju, ko iesākt tālāk. Nevaru taču tā stāvēt un gaidīt, kamēr zars saaus. Lūzuma vietu nevarēju aizsniegt, jo bija jātur zars.

Lai ir grūti, vajag spēt, mierināju sevi, stāvot uz portfeļa un domājot par to, ka manas sviestmaizes tagad diez vai būs ēdamas. Tad atmiņa man pateica priekšā, ka tas spēks, ko neredz pilienā, top liels un stiprs kopumā. Nolēmu lūgt kādu palīgā. Pavēros apkārt. Vai manu die-

niņ! Palīgu bija krietni vairāk nekā varēju iedomāties. Priecīgi māju ar roku, — talkā eimu, ta kā teku, talkā man lieli priekš-

— Kaunieties, pilsoni, — pievecāka sieviete skarbi teica. Ar pārsteiguma sagrīļojos. Pēkšņ pārsteigums var izstīst no līdzsvara arī vislidzvarotāko cilvēku. Nokritu no portfeļa, palaizdam valā zaru, un tas, birdinādam lapas, atkal noslīga lejup.

— Notverts nozieguma vieta, — visu domas izteica korpuslents virietis.

— Ko jūs, pilsoni, — apjuci sāku taisnoties, bet jo vairāk taisnojos, jo vairāk apjuku. Jo vairāk apjuku, jo mulīgāk taisnojos, jo mulīgāk taisnojos, jo ciešāka kļuva visu pārliecība, ka tieši es nolauzu zaru.

— Pilsoni, — centos glābt, ka glābjams. — Mūsu ir daudz. Pa visiem mēs varētu palīdzēt tam nabaga zaram...

— Gudrinieks, — kāda jauna

būtne novilkā. — Pats lauza, pats glāb.

— Es jau arī to gribu. Tas ir, es nelauzu. Es jau teicu, — eju, skatos — zars...

— Kas te notiek? — priekšā iznāca formā tērpts pilsonis. — Tā, tā, viss ir skaidrs! Sastādīsim protokolu. Vainīgais uz vietas? Jauki, jauki. Jūsu uzvārds?

— Šeit ir liktenīga kļūdišanās, es nelauzu, es tikai gribēju...

— Visi mēs gribam, — vecāka sieviete iejaucās. — Bet nedarām!

— Pilsoni, neizlocieties, te ir aculiecinieki, — formā tērptais bargi sarauca uzacis.

— Jā, es pats redzēju, — sīks vīrelis panāca uz priekšu. — Visistākais huligāns, solu arī gribēja salauzt, bet spēcīgi izrādījās par vājiem!

— Tā? Nu ko, pilsoni dabas postītāj, sekojiet man uz nodaļu. Likuma priekšā mēs visi esam bezspēcīgi, nodomāju un sašļucis sekoju.

— Aculieciniekus arī lūzdu nakt līdzī, — likumsargs bargi teica, un mēs devāmies uz priekšu. Pavēros atpakaļ. Viss aculiecinieku bars steigšus attālinājās, notikuma vietā vairs tikai aizlauztais zars vientuļš šūpojās vējā.

«Būt zariņu nolauzusi, tad staigātu sidrabota...»

ZĪLĒŠANA TĒJAS BIEZUMOS

Katreiz, kad mūsu ekonomikas dēļ man sāk kļūt drūms prāts, es dodos pie Ārņija Hekla, viena no vadošajiem pašreizējās administrācijas prognozētājiem. Kopā ar zīlnieci mīsis Tjulu viņam ir kantoris virs doktora Dālinska aptiekas-kafejnīcas. Ārņijs varētu strādāt arī Baltajā namā, bet viņam ir nepieciešami Tjulas kundzes izdzertās tējas biezu-
mi, pēc kuriem viņš nosaka prognozi kārtējam finansu gadam.

— Atkal jūs, ekonomisti, visu esat saputrojuši! — es sacīju Ārņijam.

— Tas ir kā — saputrojuši? — viņš brīnījās.

— Paredzējāt nelielu ekonomisku recesiju, bet sacēlās vesela viesuļvētra.

— Man šķiet, jūs pārāk uzticaties visiem šiem satraukumu izraisošajiem ziņojumiem par mūsu ekonomikas stāvokli. Lejupslīde, tiesa, izrādījās dziļāka, nekā bijām paredzējuši, straujāka un asāka, nekā bijām iedomājušies un prognozējuši, tomēr mēs ceram, ka jau ap rudenī notiks lūzums, tiesa, ar nosacījumu, ka beigsies pirktpējas samazināšanās.

— To es saprotu, — es teicu, — bet vai patiešām jūs, pašreizējās administrācijas vīri, nevarat noorganizēt pat vienu Tstu kritienu?

— Mūsu izmantotais modelis nevainojami izturēja visas pārbaudes laboratorijās. Tikai mēs nebijām ņēmuši vērā vienu apstākli, proti, ka patērētāju cenu indekss, ko ietekmē aizvien pieaugošais hipotēku procents, sasniegs tādu punktu, kad vispār vairs neviens nebūs spējīgs iegādāties māju. Turpretī tagad, kad procentu likmes slīd lejup, mēs gaidām apstākļu uzlabošanos celtniecības industrijā vai nu pirms jaunā gada, vai pēc tam.

— Bet, kamēr pazemināsies jūsu procenti, Amerikā visi paliks bez darba, un tad neviens nespēs nopirkt māju, lai kādas arī būtu likmes!

— To jums saka priekšā jūsu veselais saprāts, bet mums, ekonomistiem, no tā jāizvairās, ja vispār gribam kādreiz izpūst no inflācijas lietu «ziepju burbuli» (mākslīgs konjunktūras kāpinājums amerikāņu ekonomistu žargonā. — Red.). Un, tiklīdz mēs to uzpūtsim, varēsim sākt nodarboties ar atsevišķiem augstajiem skaitļu rādītājiem.

— Tātad iznāk, ka «burbulis» uzpūš inflāciju?

— Nē, bet tas ir tieši tas, kas redzams inflācijas ciklā, — Ārņijs atbildēja. — Tiklīdz burbulis pārsprāgst, var ķerties pie valūtas un finansu pasākumu izstrādāšanas esošā status quo aizsargāšanai.

— Labi, Ārņij, bet nav taču apstiprinājušās arī jūsu prognozes par bezdarbu. Kā jūs to izskaidrosiet?

— Kad mēs plānojam pašreizējo lejupslīdi, tad par izejas punktu ņemām bezdarba līmeni 7,5 procentu apmērā, cerēdami, ka tas nesagādās valdībai īpašas rūpes. Bet mēs nebijām ņēmuši vērā, ka bez darba paliks vairāk cilvēku, nekā bijām pieļāvuši. Viņi tad arī izjauca mūsu modeli, un tagad aprēķini ir jākorrigē.

— Tas valdībai droši vien sagādāja lielas nepatīkšanas.

— Protams, nav nemaz tik vienkārši likt lejupslīdei kalpot mums, ja tauta atsakās sadarboties, līdz ar to pārvelkot sviru visām mūsu prognozēm.

— Un tomēr — vai jūs nedomājat, ka lejupslīde tuvākajā nākotnē varētu paiet garām zemākajam punktam?

— Nav izslēgts, bet vienīgi pēc vairākiem jauniem straujiem kritieniem. Bet arī tad nevar gaidīt kāpinājumu, iekams mūsu prognozes par inflāciju nebūs pacēlušās pietiekami augstu.

— No visa sacītā es secinu, ka administrācijas ekonomiskās spēles plāns trāpa tieši mērķi.

— Laikam jau tā ir, tikai ar noteikumu, ka mēs samazināsim inflāciju, sabalansēsīm budžetu un pēc iespējas drīzāk dosim cilvēkiem darbu. Ņemot vērā to, ka visi šie faktori būs spēkā arī nākamajā gadā un atspoguļosies naftas un pārtikas produktu cenās, mēs savu ekonomiku varēsim ievirzīt pareizā gultnē ap 1984. gadu un arī tad vienīgi tajā gadījumā, ja neviens cilvēks nepieprasīs algas paaugstinājumu un katrs amerikānis iegādāsies jaunu automobili.

— Bet kas mums līdz tam laikam jā dara? Ko no mums grib administrācija?

Ceļā starp Verakrusu un Mehiko [Meksikā] apgāzās Horhes Ernandesas vadītāis autovilciens. Saplīsa krava — tūkstošiem olu. Šoferis bija mēģinājis apbraukt vīstu, kas staidzās pār ceļu.

Mario Rivera ar 180 km ātrumu stundā brauca no Romas uz Bari [Itālijā]. Kāds autoinspektors apturēja automobili un pieprasīja, lai Rivera uzrādā līdmašīnas vadītāja apliecību. Rivera to arī uzrādīja. Autoinspektors neapmulsā un atbildēja:

— Nākošajā reizē nelidojiet tik zemu.

Kā ziņoja VFR nedēļas avīze «Die Zeit», ASV armijā bleži gadās, ka rekrūši nevar izlasīt komplimentu leroču lietošanas instrukcijas.

Kādā Parīzes viesnīcas istabā karājas plakāts ar šādu saturu: «Lūdzu nepiešķirties elektriskajiem vadlēm ar mītrām rokām. Ja jūs tomēr esat nodomājis to darīt, samaksājat vispirms savu rēķinu.»

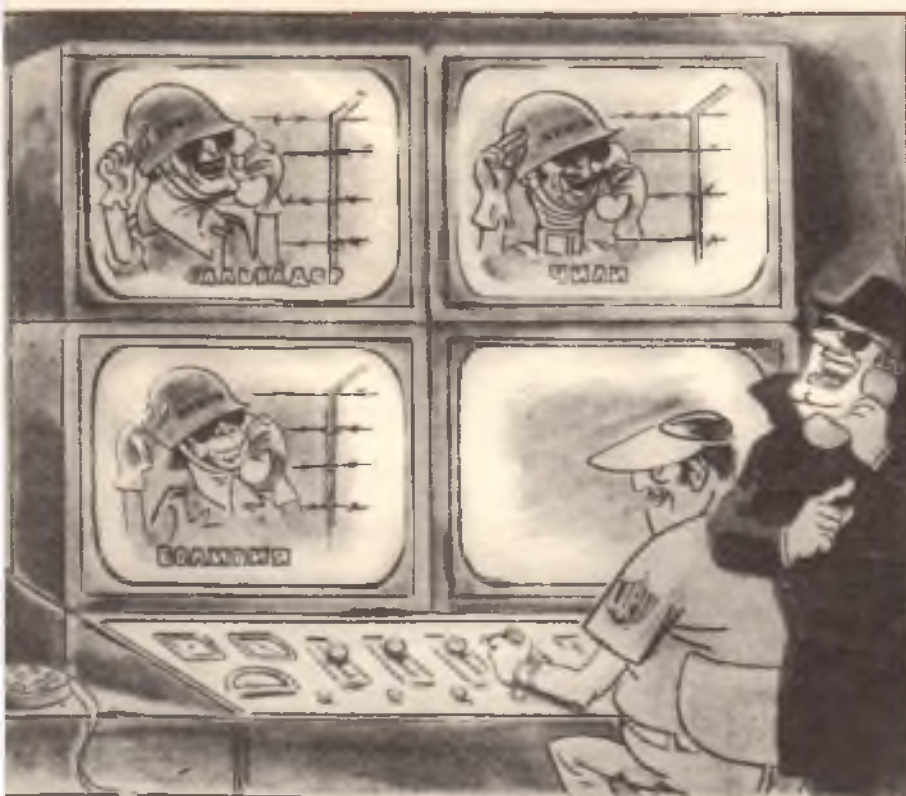
VFR laikrakstā: «Hildesheimer Allgemeine Zeitung» bija levetots šāds sludinājums: «Vāciski domājošs vīrietis meklē vāciski domājošu sievieti. Vēstules adresēt...»

Par zirgu vadīšanu dzērumā Rietumbērlīnē aizturēts kāds jātnieks. Šādu nodarījumu tiesa pielīdzināja automašīnas vadīšanai dzērumā.

— Jānožēlo, — tiesnesis piebilda, — ka nav zirga vadīšanas tiesību, ko varētu atņemt!

Ešvilas pilsētā [Ziemeļkarolinā — ASV] mērs nonāca konfliktā ar komunistiskās saimniecības darbiniekiem, kas prasīja algas piešķirumu. Negribēdams piekāpties, mērs sēdās pats pie atkritumu mašīnas stūres, taču viņu aizturēja autoinspektori, jo viņam nebija autorizācijas tiesību.

Kādā Johannesburgas [DAR] slimnīcā nogādāja kļaidoni, kam bija vajadzīga neatliekama medicīniska palīdzība. Dziedniecības administrācija viņu kategoriski atteicās pieņemt, jo slimnīcā kļaidona ādas krāsa bija tumša. Taču, kad kļaidona draugi viņu bija nomazgājuši tuvējā dīķī, slimnīcas administrācijai vairs nebija iebildumu. Atklājās, ka pacients ir balts.

— VIENA UN TĀ PATI PĀRRAIDE PA TRIM KANĀLIEM! JŪS KĻŪDĀTIES, SER TELEVI-
ZIJAS SKATĪTĀJI! PĀRRAIDES DAŽĀDAS, TIKAI REŽISORS — VIENS!

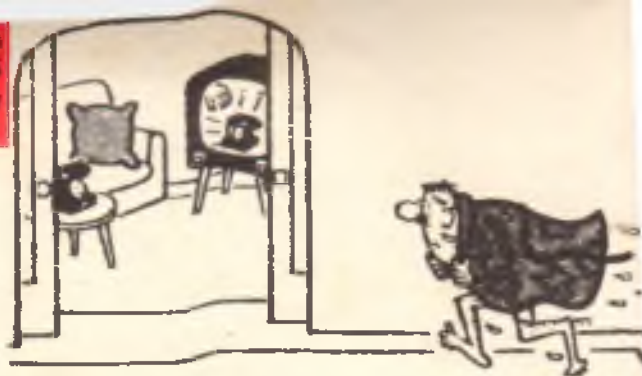
— Kas tas ir, ka jums nemitīgi kaut kas krīt zemē!
«Pourquoi Pas?», Brisele

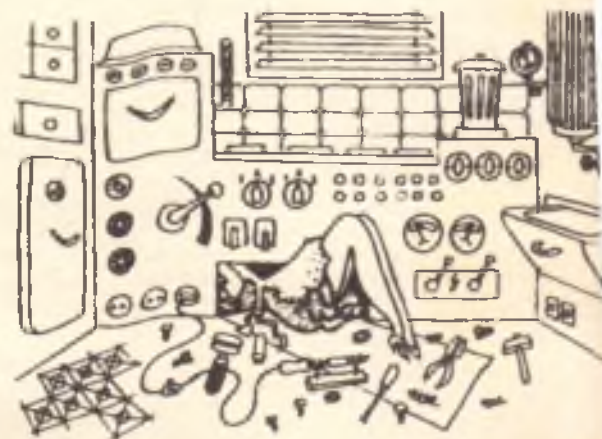
— Kūka ir varena! Ko jūs vēl gribētu zināt par maniem vecākiem!
«Stern», Hamburga

«Punch», Londona

«Punch», L.

«Punch», Lon

«Paris Match», Par

— Vislavenākā ir mūsu aukstā virtuve —
es jau tās dēļ esmu saķēris iēšas!

«Dikobraz», Prāga

— Prīmā! Un tagad vēlreiz to pašu gaisā!

«Eulenspiegel», Berlīn

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (afb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiņa. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots salikšanai 22.09.80. Parakstīts iespiešanai 09.10.80. JT 00240. Formā 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedl., 3,69 izd. l. Metiens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 1227. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» («Чертлополух»). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, 226081 Рига, ул. Баласта дамбис, 3. Адрес редакции: 226081, Рига 81, аб. я. 19. Дом печати, Баласта дамбис, 3. 2,58 усл. печ. л., 3,69 изд. л. Тираж 106 000 экз. Цена 20 коп. Отпечатано в типографии Издательства ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига, ул. Баласта дамбис, 3.

Redzi, kā izlido!
Tas ir uz labu laiku pasaulē.

